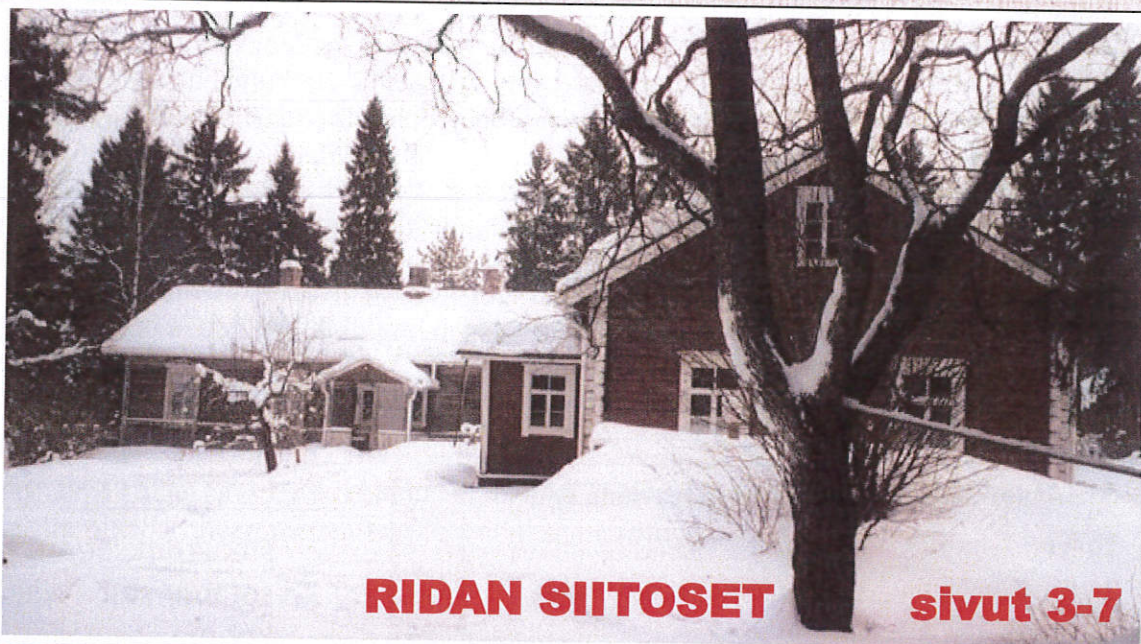

SUKULUKU

SIITTOSET ry:n JÄSENLEHTI NRO 3 1/2010 5,- €

VANHAA JA UUTTA HISTORIAA

RIDAN SIITTOSET

sivut 3-7

MELKONIEMELTÄ MAAILMAN ÄÄRIIN

sivut 12-13

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Suomessa on monet vuodet korostettu yksilöllisyyttä ja vapautta elää omaehtoisesti, vailla yhteisön tuomia pidäkkeitä. Koulusurmien ja laman myötä tilanne on muuttunut täysin. Nyt kaikkialla korostetaan yhteisöllisyyttä ja sen tuomaa tukea ja suojaa. Ehkä nyt huomataan myös sukuseurojen ja kotiseututyön merkitys. Mitä ennen pidettiin vanhan ikäluokan nukkavieruna puuhasteluna, saakin yhteisöjä kaipaavassa yhteiskunnassa ihan uuden painoarvon. Nyt on oikea aika houkutella nuoria mukaan sukuseuratoimintaan. Eihän meistä kukaan elä irrallaan maailmassa, jokaisella on taustalla sukua, läheisenä tai tuntemattomana. Yhteiskunta huolehtii suomalaisten perusturvasta, mutta se ei riitä niinkuin on nähty. Tarvitaan läheisiä kontakteja, tapaamisia, henkilökohtaista yhteydenpitoa.

Tämäkertainen sukulehtemme tarjoaa monipuolisen akkunan menneeseen ja nykyhetkeen. Kun luet lehden, tunnet varmasti lämpimän ailahtuksen rinnassasi. Olet lenkki sukupolvien köydessä, et ole yksin vaan osa jotakin suurempaa. Ihmeellisesti suvun jäseniä on kuljetettu vuosikymmenten myötä. Osa suvusta elää toisella puolen maapalloa, osa puurttaa vanhoilla tiluksilla, jokainen meistä on Veikko Lavin sanoin laulun arvoinen. Ehkä innostut itsekin lehden myötä raapustamaan muistoja paperille jälkeläisten iloksi. Tai merkkailemaan vanhojen valokuvien taakse tarkempia tietoja tulevien tutkijoiden avuksi. Erikaisen tärkeitä ovat nyt sotamuistot, joita seuramme aikoo koota ja myöhemmin julkaista.

Lehtemme on saanut uuden nimen Sortavalan Siitosten sukuseuran toivomuksesta. Sakari Siitonen keksi tämän "Sukuluvun", mikä kuvaakin mainiosti lehteämme. Lehti kannattaa lukea kannesta kanteen ja tallettaa. Samalla nimi antaa tunteen sukuun kuulumisesta. Me emme ole yksin, meitä on lukuisia, meillä on mukavaa yhdessä.

Mieluisia lukuhetkiä toivottaen Eila Helin

SISÄLLYSLUETTELO AIHEALUEITTAIN

Tervehdykset

2 Eila Helin - puheenjohtajan tervehdys

Vanhaa historiaa

3-7 Ridan Siitokset - Sakari Siitonen muistelee

8-9 Yli 50 vuotta sitten YK-joukkoihin
- Ilmari Siitonen muistelee

Henkilöhaastattelut

10 Samuli Siitonen, tuore tohtori
11 Eeva Siitonen, Rautjärven 1. Rauta-akka

Kuulumisia maailmalta

12-13 Melkoniemestä maailmalle
- juttusilla Antti Helinin kanssa
14 Ulkosuomalaisparlamentissa edustajana
- Merja Siitonen-Vogt
15 Joulutervehdys 2008 Amerikasta
- Harry Antero Siitonen

Kannen alakuvan teksti: Vastaviihityt Antti Helin ja Leotes Lugo Manilassa 19.7.2009

TULEVIA JÄSENLEHTITEEMOJA

- sukukoukset/retket
 - sotamuistot + vanhat valokuvat
 - kunniajäsenten elämäntarinat
 - tervehdyksiä-lähetettyjä -palsta
- Antakaa vinkkejä, tuokaa aineistoa sukkokoukseen la 7.8.2010, lähettäkää sähköpostia, kiitos!

SUKUVAAKUNA-MYYNTITUOTTEET

Sukuviiri	60,-	eur/kpl
Pöytästandaari	40,-	eur/kpl
Pinssit	5,-	eur /kpl
	10,-	eur/3 kpl
Kirj.sulkijamerkit	0,50	eur/kpl
Jäsenlehdet	2,-	eur/kpl

Hintoihin lisätään postituskulut

Siitokset ry on rekisteröity yhdistysrekisteriin, pvm : 23.10.2006, rekisterinro : 195422

RIDAN SIITOKSET - Sakari Siitonen muistelee

Ridan tila

Rita, Joukio nro 16, oli 1700-luvulla Europaeusten omistuksessa aina vuoteen 1836 asti. Isaak Emanuel Europa-eus oli Parikkalan kappalaisena vuodesta 1798 alkaen. Kappalaisen pappila Oravanniemellä oli huonokuntoinen, niinpä hän asui omalla tilallaan Ridassa vuoteen 1830 asti, jolloin uusi pappila valmistui. Näihin aikoihin Ridan vuokraviljelijäksi tuli Heikki Juhonpoika Siitonen Melkoniemestä tilalta nro 10. Hänen pojistaan Ridassa asuivat 1800-luvun lopulle asti Antti, Heikki ja kolmannelta avioliitosta syntynyt Kalle.

Vuonna 1836 Ridan tilan osti rovasti Anton Ulrik Rönholm. Pankinjohtaja Karl Basilier, jonka vaimo oli sukua rovasti Rönholmille, osti kirkkoherralta Ridan tilan ja myös Ristimäen kartanon. Basilierin perhe asui Sortavalla ja myöhemmin Helsingissä, missä Karl Basilier oli Suomen Pankin johtajana ja poika Olai lääkärinä. Rita oli heidän kesäasuntonaan. Basilierit muuttivat Ristimäkeen 1900-luvun alussa. Isovanhempani Matti Kallenpoika Siitonen (1860 - 1940) ja Anna Katri Siitonen (os. Saukkonen 1864 - 1946) lunastivat Ridan omaksi perintötilaksi vuonna 1914. Tilan pinta-ala oli parisataa hehtaaria, josta jäi vajaat 40 hehtaaria itärajan taakse.

Pihapiiri

Ridan pihapiiriin muodostavat herrasväen pytinki, jossa on tampo, sali, kyökki ja neljä kamaria sekä vinttikamari. Pytingin lähellä kulmittain on iso tuparakennus, jossa on tupa, kolme kamaria, välihuone ja kaksi porstuaa, joiden välissä oli sulani. Tämä rakennus oli Siitosten asuntona. Tuvan vastapäätä ovat vaateaitat ja särvinaita. Pytinkiä vastapäätä olivat hevostalli ja läävä karjalle, joista jäljellä on kivinavetta. Toisella pihalla ovat kaksikerroksinen jauhoaita, halkoliiteri ja liiteri. Tästä rivistä on purettu eloaita, uudempi vilja-aita on rivin takana.

Vaateaittoja kutsuttiin huoneiksi, koska niissä nukuttiin kesällä. Ridassa näitä huoneita oli enimmillään seitsemän. Kaksi huoneparia on siirretty uusille tiloille. Sauna, riihi ja paja olivat loitomalla. Vanha savusauna on vielä paikallaan.

Ridan pytinki on rakennettu 1740 - 1750-luvulla. Basilierin aikana talo kunnostettiin, vuorattiin paneelilaudoin, listoin ja koristeellisin räystäsin. Uudet ikkunat koristeineen antavat rakennukselle kartanomaisen ilmeen. Basilierit siirsivät Ridasta toisella pihalla olleen pienen tuparakennuksen Ristimäkeen pehtorin taloksi sekä myös yhden aitan.

Siitosen perhe Ridan pytingin kuistilla 1919. Alhaalla vasemmalla Kalle, Eero ja Katri, ylhäällä kaksoset Mikko ja Matti, Uuno, isä-Matti, äiti-Anna Katri, seisomassa Hilja, Iida, tuntematon ja Hilda

Karjalainen suurperhe

Siitosen perhe oli maanviljelijöitä. Matti oli lisäksi erämies ja kalamies. Hän kuului Säästöpankin johtokuntaan. Matti ja Anna Katri kasvattivat suuren perheen, 11 lasta. Perheessä oli kullakin oma tehtävänsä. Matti oli sananmukaisesti isäntä ja Anna Katri emäntä. Lapset perheineen osallistuivat talon töihin taitojensa mukaan. Kesäisin Ridassa oli omaa väkeä 24 henkeä. Heidän lisäksi kävi sukulaisia ja kesävieraita. 1930-luvulla talossa kävi vielä suutari, räätäli, ompelija, hieroja ja kulkukauppiaita. Työmiehiäkin tarvittiin kesäaikaan ojankaivuun, kirvesmiehiksi tai aputöihin.

Ruoka-ajat olivat säännölliset. Ruokakellon kutsu kuului peräpellolle saakka, ja vaikkeivät ihmiset sitä aina kuulleet, niin hevoset kuulivat ja hirnahivat. Tuvassa ruokailtiin yhdessä, mutta vähintään kahdessa vuorossa, koska kaikki eivät mahtuneet yhtä aikaa pitkän pöydän ympärille. Päiväkahvit ja juomat tuotiin pellolle.

Lapsista vanhin, isäni Kalle s. 1885, lähti Viipurin Taiteenystävien piirustuskouluun ja jatkoi taideopintoja Helsingissä Ateneumissa. Vapaussodan jälkeen hänestä tuli päätoiminen piirustuksenopettaja Viipurin reaali-kouluun, minkä ohessa hän opetti useassa muussakin koulussa. Isä Kalle, äiti Lyyli sekä me pojat Esko ja Sakari asuimme kaikki loma-ajat Ridassa. Kalle hoiti puutarhaa ja sai jopa kunniakirjoja maatalousnäyttelyistä. Hän oli ensimmäinen tomaatin viljelijä Parikkalassa. Tähän lienee innostanut hänen ystävänsä, Ristimäessä puutarhaa hoitanut Olai Basilier. Toinen Kallen mieliharrastus oli kalastus.

Veljeksistä toinen, Heikki s. 1889, kävi Lahden seudun maamieskoulun ja viljeli kotitilaa. Ridassa kasvatettiin myös hevosia ja jokaisella kotona olevalla miehellä oli oma nimikkohevonen. Talossa oli kaksikin oritta, tammoja, sälköjä ja varsoja. Heikki ajoi kilpaa ori Tarun Seuralla. Hän teki valjaita ja ajokaluja. Nuoruudessaan Heikki oli monipuolinen urheilija. Hänellä oli viisi poikaa: Eero, Matti, Mauri, Heikki Pellervo ja Juho sekä tyttäret Martta ja Anna Inkeri, jotka kuolivat nuorina. Heikki osallistui vapaussotaan Raudun rintamalla. Hän oli kunnan metsälautakunnan ensimmäinen puheenjohtaja ja Joukion kansakoulun puheenjohtajana. Eeron lapsista Erkki ja Martti syntyivät myös Ridassa juuri ennen talvisotaa.

Kaksoiset Matti ja Mikko, s. 1900, olivat toistensa näköiset, kulkivat yhdessä nuoruuden harrastuksissa ja pukeutuivat vielä naimisissa olleessaankin samaan tapaan. Vieraan oli vaikea erottaa heitä toisistaan. Pojat jou-tuivat eri aikoina sotaväkeen, koska kahta miestä samasta talosta ei otettu väkeen yhtä aikaa. Viipurissa Lin-nansillalla väepeli tuli Mikkoa vastaan ja karjui: ”Mitä se Siitonen täällä siviilissä kulkee?” Mentyyään kasar-mille hän näki, että Siitonen olikin sotilaspuvussa. Matti osallistui Aunuksen vapautusretkeen vuonna 1919. Parikkalan maamieskoulu aloitti toimintansa Ridassa. Talon pojilla ja tyttärillä oli näin tilaisuus seurata opetus-ta kotonaan. Mikko oli ensimmäisiä tämän koulun loppuun suorittaneita. Maa- ja metsätöiden ohella Matti teki puusepäntöitä ja Mikko taas oli talon seppänä, konemiehenä ja myllärinä. Ridassa oli puimakone moottorei-neen, joka oli ensimmäisiä kylällä, niinpä Mikko kävi puimassa naapureidenkin viljaa. Matti sai pojat Sepon ja Juhanin, Mikko pojan Mikon juuri lähtiessään talvisotaan.

Matin ja Anna Katrin nuorin poika Uuno, s. 1906, kävi Parikkalan yhteiskoulua. Siihen aikaan se oli keskikou-lu, josta lukioon mentiin lähikaupunkeihin. Uuno kävi Viipurin reaalikoulun, maanviljelys- ja kauppalyseon, missä vanhin veli oli opettajana. Uuno valmistui Helsingin yliopistosta agronomiksi. Hän ehti toimia vähän aikaa opettajana alan kouluissa kunnes talvi- ja jatkosodat keskeyttivät opetustyön. Hän oli kapteenina sodissa. Sodan jälkeen asutustilojen muodostamisesta tuli hänen työnsä Lappeenrannassa, Savonlinnassa ja lopuksi asu-tushallituksessa Helsingissä. Lapset Anna-Liisa, Risto ja Hannele syntyivät sodan jälkeen.

Matti ja Anna Katri Siitosen tyttäristä Anna muutti Kurkijoelle, Katri Hartolaan ja Ida Antreaan mennessään naimisiin. Tytär Hilma menehtyi pienenä. Tyttäret Hilda ja Hilja olivat perheettömiä ja jäivät kotitilalle, jossa he tekivät kaikkia talon töitä karjanhoidosta kasvimaalle, samoin kuin talon miniätkin, mikäli lastenhoito ei ollut esteenä. Pienten lasten äidit emännöivät tuvalla.

Pojat kalassa

Matin ja Anna Katrin lastenlapset, jotka asuivat tai viettivät kesää Ridassa, olivat poikia. Sanottiin, että siinä talossa on kymmenen poikaa ja yksi tyttö. 1920-luvulla syntyneistä Mauri ja Esko sekä me kolmisen vuotta nuoremmat Heikki Pellervo ja Sakari puuhasimme pareittain leikeissä, töissä ja harrastuksissa. Seuraamme liittyi aika-ajoin ikäiseni serkku Sairasen Heikki Antreasta.

Ukko Matti ja isäni Kalle olivat kalamiehiä, niin kesällä kuin talvellakin. Kalle kehitteli ja valmisti itse uisti-met ja pilkit. Sammallammen vesi oli korkeammalla kuin nykyisin. Sieltä pyydettiin kaloja verkoilla ja rysillä. Joskus olin ukon kanssa ongellakin lammella. Hän taittoi hoikan lepän vaajaksi, painoi sen lammen pohjaan ja istui latvuksen päälle.

Kevätkalastuksen jälkeen vene uitettiin Ukonojan kautta Argusjärvelle, jossa kalastettiin kesäkausi. Argusjärvi laski Ukonojan kautta Sammallampeen ja edelleen Saareksiinon kautta Simpelejärven Kukkarolahteen. Isä vei meidät pojat ongelle. Mauri ja Esko kävivät veneen kokkaan, Matti souti, Heikki ja minä keskikipenkille tai lisäpenkille. Isä hoiteli meitä ja riippaa peräpenkiltä. Meillä oli pintaonget ja pohjaonget. Isä kävi melkein päi-vittäin Argusjärvellä heittämässä ”lanttuu-vavalla” lippauistinta ja Eero tai Matti olivat soutajina. Matti-ukolla oli tapana pouskuttaa vettä onkivavalla ja houkutella kalat lähelle. Arguksen luodolla jonkin aikaa ongittuam-me tuli Oravanniemen rannasta vierellemme Karreisen Heikki ja kysyi: ”Joks säret olliit, joks ahvenet tulliit?”

Pojat urheilivat

Kun olimme pieniä, Ridassa kävi melkein joka viikko Basilierin tohtori, joka piti meille juoksukilpailut saunal-ta tuvalle, noin 80 metriä. Yhteislähtö oli kaikille sama, mutta Matti vanhimpana lähti kauimpaa saunalta, Mauri ja Esko kasvimaalta ja me nuorimmat tallin kulmalta. Palkintojen jaossa seisoiimme rivissä, asennossa katse komennettuna ukkoon päin, pytingin kuistille. Palkintona oli karamelli jokaiselle. Isä saattoi tohtorin illalla Argusjärven ympäri kävellen Ristimäkeen, lenkiksi tuli kahdeksan kilometriä.

1930-luku oli poikajoukolle urheiluinnostuksen aikaa. Berliinin olympialaiset kesällä innostivat harjoittele-maan kymmenottelun lajeja. Naapurien Polkkamäen Saukkosten ja Sepänmäen Matikaisten pojat olivat sa-moissa harrastuksissa. Pihoissa oli hyppypaikat ja -telineet sekä kuularingit. Kävimme toistemme luona, juok-simme ja pelasimme pesäpalloa. Talvella avasimme hiihtoladut ja rakensimme lumesta hyppyrimäet, joissa kilpailtiin ja tehtiin ennätyksiä.

Kerran sota-aikana Ridassa pojat harjoittelivat voimistelutangolla liikkeitä. Heikki-setä tuli kippurakärkisissä saappaissaan, liivissään ja pellavapaidassaan ohimennen katsomaan poikia, tarttui rekkitankoon ja alkoi tun-nustellen ottaa vauhtia. Yllätykseksemme hän kiepautti muutaman kerran suoriin vartaloiin ympäri tangon, heitti jättiläisiä, jota emme osanneet. Sitten hän pujotti itsensä tangon päälle ristiselän varaan, irrotti kätensä ja teki vaa'an. Lopuksi hän hämmästytti meitä katsojia asettamalla saappaiden kärjet tangolle ja riippumalla ristirii-punnassa varpaistaan. Nämä olivat liikkeitä voimistelunäytöksestä 1900-luvun alkupuolelta. Voimistelija oli pitkälti yli viidenkymmenen.

Poikien työt

Poikien varttuessa ja voimien karttuessa olimme ensin isompien mukana heinäpellolla kesantoa haraamassa, kylvöä jyräämässä, lannan ajossa, puita tekemässä ja reellä niitä metsästä hakemassa. Ridassa oli pärehöylä. Pojat paikkasivat latojen pärekattoja siten, että toinen katsoi ladon sisältä mistä näkyi valoa ja työnsi onkivavan reiästä katolla olevalle merkiksi. Aitojen korjaus oli poikajoukolle sopiva työ. Aidan seipäiden päät pidettiin nuotiossa hiiltymässä ja ne painettiin maahan kangella tehtyihin reikiin. Katajat halkaistiin latvasta alkaen, lämmitettiin vähän ja kiedottiin seipäisiin aidaspuiden kannattajiksi ja siteiksi. Arkipäivän tehtäviin kuului myös postin haku polkupyörällä osuuskaupasta kirkonkylästä.

Sota-aika

Isäni halvaantui Ridassa kesällä 1936. Hän toipui vielä joksikin aikaa koulutyöhön, mutta joutui sairaalaan joulukuussa ja kuoli toukokuun alussa 1937. Olin kymmenvuotias ja veljeni kolmentoista. Vain kaksi ja puoli vuotta myöhemmin alkoi talvisota. Jouduimme jättämään kotimme Viipurissa sellaisenaan joulukuussa 1939 ja tulimme yöjunalla Ritaan. Sairasen Antti, Ida-tädin mies ja Heikin isä, kaatui Kannaksella joulun aaton aattona 1939. Mikko-setä, pienen Mikon isä, katosi Kuhmon rintamalla 10.3. kolme päivää ennen välirauhaa 1940. Kotinsa joutuivat jättämään myös Anna-tädin perhe sekä Ida-täti ja Heikki.

Ritaan tuli kotinsa jättäneitä evakuoituja yöksi tuvan lattian täydeltä. He jatkoivat matkaansa taas aamulla. Isot pojat kävivät hevosilla evakuoimassa Elisenvaarassa saakka. Lopuksi rajan takaa tuli 40 sotilaan kuormasto hevosineen ja majoittui Ritaan pidemmäksi aikaa.

Koulut aloittivat elokuussa 1940. Meidän koulumme oli muuttanut Helsinkiin, niinpä Esko, minä ja äitimme muutimme sinne koulun perässä.

Kesäkuussa 1941 ennen juhannusta tuli Joukion taloille käsky lähteä sisä-Suomeen. Ase-kelpoiset miehet kutsuttiin joukko-osastoihin. Naiset, lapset ja vanhat junaan, nuoret ajamaan karjaa pois rajalta. Ridan karjan ajajiksi lähtivät tädit Hilda ja Hilja sekä me pojat Esko, Sairasen Heikki ja minä polkupyörillä. Heikki-setä ja Anton Saukkonen ajoivat Ridan hevosilla perästä. Särkisalmelta meidät ohjattiin Oronmyllyn kautta Ruhvanelle metsätietä pitkin. Matkamme kesti neljä viisi päivää Saimaan rantateitä Sulkavalle ja Juvalle Vuoremaan kylään. Karja palautettiin jonkin ajan kuluttua junalla Parikkalaan. Mekin palasimme Ritaan. Serkkumme Eero oli haavoittunut Tyrjän taistelussa.

Ridantien varressa oli kaksi maahan kaivettua tykkiasemaa, korsu ja teltan pohja. Venäläiset olivat pommitaneet ja ampuneet laajalti kranaatteja Ridan pelloille ja metsiin. Rakennukset olivat säilyneet ehjinä. Heinätyöt oli tekemättä. Aloitimme rukiista. Leikkuumiehiksi saatiin ukrainalaisia sotavankeja sotilaiden vartiointina. Vangit olivat tottuneita niittäjiä. Saarekkeilla oli niin paljon pommikuoppia, ettei niittokonetta voinut ajaa. Rukiin jälkeen teimme heinät. Koulut alkoivat syksymmällä ja mekin palasimme Helsinkiin.

Ridan pojat kutsuttiin ikäjärjestyksessä täyttäessään 18 vuotta asepalvelukseen. Esko haavoittui vaikeasti etulinjalla Krivillä helmikuussa 1943, mutta toipui niin, että pääsi syksyllä kanssani lukioon vasen käsivarsi tuettuna ns. lentokoneella vaaka-asentoon olkapään korkeudelle. Istuimme vierekkäin, koska meillä oli vain yksi kirja.

Vuoden 1944 helmikuussa alkoivat Helsingin suurpommitukset. Pihallemme Kalliossa putosi pommi, jonka räjähdys heitti ikkunalasit huoneen takaseinään. Onneksi olimme suojautuneet vuoteissamme peiton alle. Naapurirapussa kuoli yksi mies. Koulutalomme oli hajonnut pommituksessa. Rehtori kehotti hakeutumaan toiseen kouluun, niinpä soitin Parikkalaan rehtori Nerkolle ja pääsin jatkamaan Parikkalan yhteiskoulussa.

Muutaman viikon kuluttua jouduin 17-vuotiaana kutsuntaan Harjulinnaan Parikkalassa. Matkustin Helsinkiin ja sitten 21.4.1944 Viipuriin ilmoittautumaan suojeluskunnan esikuntaan. Eskokin oli joutunut Viipuriin kenttäpostiin. Esko saattoi minut Viipurissa Lappeenrantaan lähtevään junaan. Asemalaiturilla tapasimme serkkumme Sairasen Heikin, hänkin nousemassa junaan, mutta menossa Korialle pioneereihin. Aamulla luokseni tuli serkkuni Heikki Pellervo, joka oli samalla kasarmilla ratsuväessä, minä jalkaväessä.

Eräänä päivänä harjoituskenttämme yläpuolella kaarteli lentokone ja se laskeutui. Iltaan mennessä kenttä oli täynnä lentokoneita. Kannaksen rintama lähestyi. Muutaman päivän kuluttua siirryimme kaikkine varusteinemme junaan, konekiväärit vaunujen katolla, ja pääsimme pommitusten välissä Simolan aseman läpi länteen. Päädyimme Hattulaan ja Parolaan. Emme tienneet sotatapahtumista tarkemmin alkua emmekä loppua. Matti-serkku, kadettikoulun luutnantti, oli kaatunut Talissa tulenjohtopanssarivaunun saadessa täysosuman 26.6.1944. Aselevon tultua meidät evakkopojat kotiutettiin asepalveluksesta ensimmäisinä 2.10.1944.

Sodan jälkeen ammattiin

Sodan päätyttyä kävimme koulumme loppuun ja aloitimme ammattiopinnot.

Viisi vuotta sotaväessä ollut Eero oli muutaman vuoden maanviljelijänä, mutta palasi armeijan palvelukseen Helsinkiin pääesikuntaan asealiupseeriksi. Hän jäi eläkkeelle ylipursimiehenä. Mauri oli maanviljelijänä Ridassa (k. 1960). Esko opiskeli Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä tiedekunnassa. Hän jäi täysin palvelleena eläkkeelle Rautatiehallituksen palveluksesta liikennetarkastajana. Heikki Pellervo valmistui koneteknikoksi ja oli Raahessa Rautaruukin palveluksessa (k. 1980). Sairasen Heikki kävi maamieskoulun ja viljeli raivaamaansa asutustilaa Tervakoskella. Sakari valmistui Helsingin teknillisestä korkeakoulusta ja jäi eläkkeelle Helsingin kaupunginarkkitehdin virasta. Juho viljeli Ridasta lohkottua Hakaniemen tilaa (k. 1988). Seppo kävi Yhteiskunnallisen korkeakoulun Helsingissä ja työskenteli vakuutusosalalla. Hän jäi eläkkeelle A-vakuutuksen hallintojohtajana. Juhani viljeli Ritaa (k. 2000). Mikko opiskeli Helsingin yliopistossa agronomiksi ja väitteli tohtoriksi. Hän jäi eläkkeelle Maaseutukeskusten liitosta tutkintajohtajan tehtävästä. Erkki toimi konduktöörinä Valtion rautateillä ja Martti opiskeli Ateneumissa ja oli Tampereella mainostoimiston taiteellinen johtaja, hekin molemmat eläkkeellä.

Rita, Sakari Siitosen maalaus v.2000

Rita oli suvulle turvallinen koti, jossa mummo Anna Katri ja ukko Matti ottivat avosylin vastaan meidät jälkeläiset ja sukulaiset kesäisillä vierailuilla ja sodan vaikeina aikoina. Mummon kuoltua tila jaettiin ja on nyt viitenä erikokoisena tilana hänen poikiensa perillisten hallussa. Nyt vakinaisia asukkaita ovat Juhon poika Markku ja tytär Raija Hakaniemen tilalla. Ridan entisistä pelloista osa on vuokrattu viljelijöille ja osa istutettu metsäksi. Meillä ritalaisilla on Parikkalassa Joukiossa viisi talviasuttavaa taloa ja neljä kesämökkiä. Korjaamme ja rakennamme asumuksiamme, kalastamme Arguksella, hoidamme maita ja metsiä, nautimme kotiseudusta ja pidämme yhteyttä toisiimme.

Sakari Siitonen 20.11.2008

Sakari Siitonen on suunnitellut Siitokset ry:n vaakunan ja sukuvaakunasta pöytästandaarin ja sukuviirin. Näiden valmistamista ovat avustaneet Martti Siitonen ja heraldikko Kari K.Laurila, joka on asunut Melkoniemessä.

Parikkalalainen Ilmari Siitonen ensimmäisten suomalaisten joukossa

YK:n rauhanturvaajana Suezilla

Egyptin presidentin Gamal Abdul Nasserin uhatessa vuonna 1956 kansallistaa Suezin kanavan Ranska ja Englanti valtasivat sotilaallisin voimin kanava-alueen ja israelilaiset tukikohtia Siinailta. YK:n turvallisuusneuvosto lähti hakemaan tähän Suezin kriisiin ratkaisua perustamalla monikansallisia rauhanturvajoukkoja ja lähettämällä joukot kriisialueelle. Suomi oli edellisenä vuonna hyväksytty YK:n jäsenvaltioksi ja se sai pyynnön komppanian vahvuisen joukon lähettämiseksi Suezille rauhanturvatehtäviin.

Ilmari Siitonen oli yksi 1500 hakijasta joukkoihin ja hän sai kutsun 500 muun hakijan kanssa Helsinkiin koulutuskeskukseen. Siellä sitten eri testien ja tarkastusten jälkeen muodostettiin 250 miehen komppania. Kokemuksistaan Ilmari kirjoitti Parikkalan Sanomiin toistakymmentä juttua kuvineen päivineen. Lehdet kulkivat myös palveluspaikkaan Suezille, jossa niitä myös kaverit innolla lukivat. Ilmari kirjoitti Parikkalan Sanomiin 40 vuotta myöhemmin muistelmia tuolta Suezin ajalta.

Oman lähtönsä motiiveja Ilmari pohdiskeli seuraavasti: "Oli Unkarin kansannousu, joka herätti minussa tunteen ja uskon, että jospa YK meidän kautta voisikin vaikuttaa maailman rauhaan. Lohtuna meillä oli oletamus siitä, ettei monikansallisten joukkojen toimintaa ehkä niinkään häirittäisi vaan kunnioitettaisiin niiden toimia rauhan hyväksi. Näin myös kävi. YK-joukot saivat tilanteen purkautumaan pari viikkoa Suezille saapumisen jälkeen. Niin Ranska kuin Englantikin vetäytyivät joukkoineen pois kanava-alueelta sekä Israel Siinailta."

Ilmari muistelee Port Saidissa viettämänsä joulua. "Vaikka joulun aikana oli sotatila, niin saimme kuitenkin viettää joulua majapaikassamme, kreikkalaisessa koulussa. Joulutavallia oli kalkkunaa ja perinteistä joulupuuroa. Meillä oli myös joulukuusi ja joulupukki". Myös paikallisen väestön ja rauhanturvaajien välille syntyi yhteys. Paikalliset suhtautuivat rauhanturvaajiin myönteisesti ja ymmärtäväisesti. He käsittivät, että rauha on sotaa edullisempi vaihtoehto. Ja saihan kanavakin uuden isännän omasta takaa, kun laivojen kanavamaksut alkoivat ohjautua Egyptin kassaan.

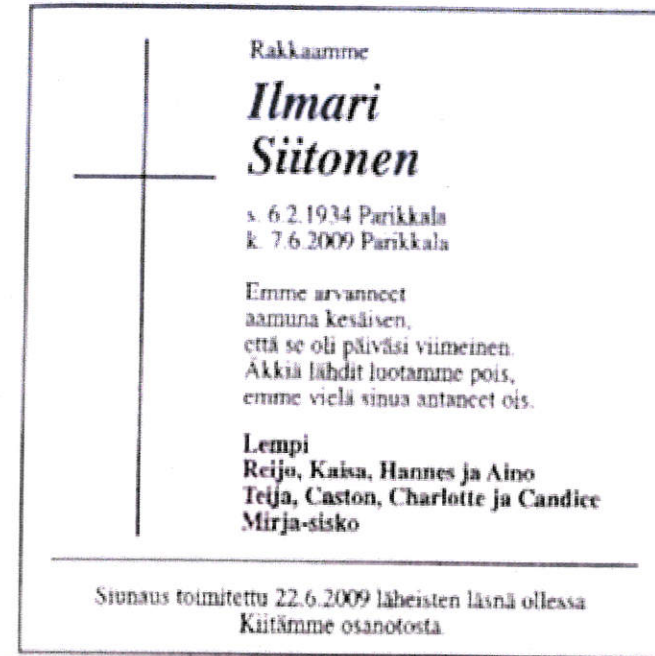
Kesän 1957 koittaessa 1. komppania luovutti tehtävät YKSK 2:lle, joka toimi samoissa tehtävissä vuoden loppuun. Silloin YK:ssa katsottiin, että tilanne oli rauhoittunut ja silloiset joukot saivat poistua maasta. Ilmari arvioi ensimmäisten monikansallisten joukkojen onnistuneen tehtävässään kohtalaisen hyvin, kokemustahan ei vastaavasta tehtävästä ennestään ollut. Hän piti myös merkittävänä Suomen kannalta sitä, että kenraali Martola oli kutsuttu YK:n neuvonantajaksi.

Ilmari Siitonen muistaa itsensä lisäksi joukkoihin kuuluneen lähiseudulta myös Tauno Mielosen Uukuniemeltä ja Pentti Makkosen Savonlinnasta. Ensimmäiset rauhanturvaajat ovat myös pitäneet palvelusajansa jälkeen yhteyttä toisiinsa. Tällainen kokoontuminen oli myös 1996, jolloin oli kulunut 40 vuotta tästä ensimmäisestä rauhanturvatehtävästä. Silloinen presidentti Martti Ahtisaari oli pitänyt joukkojen katselmuksen ja korostanut puheessaan rauhanturvatehtävien vahvistaneen maamme kansainvälistä asemaa. Suomen panosta tarvittaisiin jatkossakin.

Ilmari Siitosen motiivi rauhanturvajoukkoihin liittymiseen oli: "Uskoin, että YK voisi meidän kauttamme vaikuttaa maailman rauhaan." Toive toteutui Suezilla 50 vuotta sitten.

Lähde: Ilmari Siitosen lehtijuttu Parikkalan Sanomissa 23.12.1996

Tekstin kokosi Jouko Siitonen

Parikkalan keskustassa omakotitalossa eläkevuosiaan viettänyt Ilmari Siitonen halusi vielä lisätä tuoreita muistelmia edellä lainattuun Parikkalan Sanomien pohjalta tehtyyn juttuun keuhällä 2009 seuraavasti:

"Tapanani on ollut ja kuulunut sanonta: "Kiitän omastani ja YK:n puolesta".

Nyt kohteenani on kohdistaa tämä sanonta Siitosten sukuseuran perustajille sekä nykyisille vetäjille. Seuran perustamisen aikoihin itse olin Parikkalan Urheilijoiden toiminnassa niin tiiviisti mukana, että kolmeen ensimmäiseen sukukokoukseen en päässyt mukaan, kun ne sattuivat Kalevan Kisojen kanssa samalle päivälle. Näin ollen olen vain seurannut toimintaa sivusta ja sukuseuran lehdestä.

Tuolle Jouko Siitosen keräämälle aineistolle on ehtinyt tulla "ikä-lisää" lähes 13 vuotta. Tänäkin aikana on komppaniamme kokoontunut viiden vuoden välein. Joskin aina vain harventuneena. Tähän komppaniaan muuten kuului aikoinaan meitä kolme, joilla oli sukunimi Siitonen.

50-vuotisjuhlallisuuudet Suomen ensimmäiselle YKSK 1 ja 2 komppanialle järjesti puolustusministeriö ja puolustusvoimat 10.12.2006 Tampereella. Läsä olivat kaikki kolme presidenttiämme sekä YK:n edustaja tuoden päämajan tervehdyksen. Ohjelma kesti n. 3,5 tuntia.

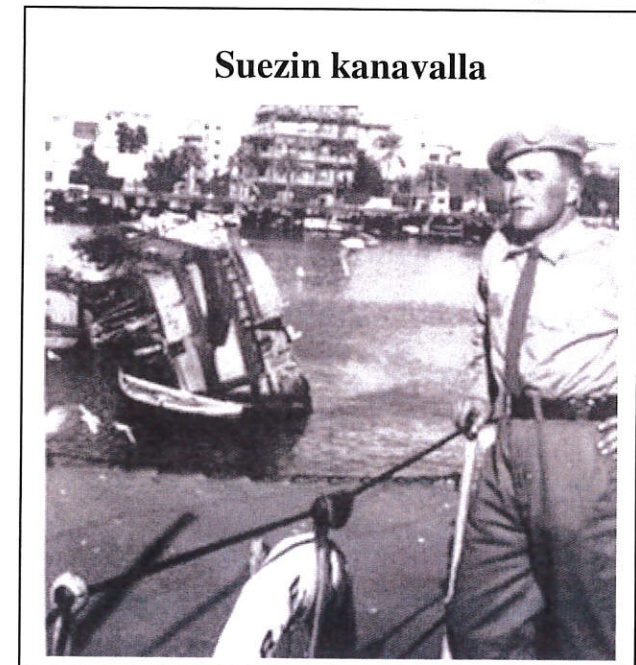
Tänä aikana on komppaniamme nimetty YK:n Suomen joukkojen Perinneyksiköksi, joka on aina kutsuttu paikallisen Puolustusvoimien kansainvälisen keskuksen komentaja on vaihtunut. Lisäksi merkittävää oli myöskin jo aikaisemmin v. 1988 YK:n saama Nobel-palkinnon johdosta siihen saakka olleille joukoille jaettava Nobel-mitali, joka tuli jakoon syksyllä 2008.

Tähän mennessä suomalaisia on eri maissa ollut YK:n rauhanturvatehtävissä lähes 40 000. Tämä osoittaa miten vähän rauhan asiassa on maailmassa vielä opittu.

"Kaikkea hyvää omasta ja YK:n puolesta"!

toivottaa Ilmari Siitonen

Suezin kanavalla

Uudenlaisilla valojhteiden sisäänkytkimillä voidaan vähentää valaistuskomponenttien valmistuskustannuksia

Ruokolahtelaissyntyinen Samuli Siitonen väitteli lokakuussa 2008 Joensuussa fysiikan alaan kuuluvan tutkimustensa pohjalta tohtoriksi. Väitöskirjassa käsiteltiin nano- ja mikrometrikokoluokan pintarakenteilla tapahtuvaa valon kytkentää. Tutkimuksessa käytetyt pintarakenteet ovat niin kutsuttuja diffraktiivisia rakenteita, joiden avulla valon kulkua voidaan ohjata hallitusti pintarakenteen kokoa ja ominaisuuksia muuttamalla. Käytettyjen pintarakenteiden keskeisin tarkoitus on nostaa sisään kytkettyneen valon määrää valojhteissa, mikä parantaa valaisukomponenttien kokonaistehokkuutta. Samalla tarjoutuu lisää vaihtoehtoja valonlähteiden sijoitteluun valaisukomponenteissa.

Tutkimuksessaan Samuli tarkastelee useita uudentyyppisiä kytkentärakenteita. Perinteisten menetelmien sijaan led tai laser-valonlähteen tuottama valo kytketään suoraan valojhteiden pinnalta, hyödyntäen diffraktiivisia pintarakenteita. Uusilla sisäänkytkentäratkaisuilla pyritään pienentämään myös valaisukomponenttien kokoa, millä voidaan vähentää valmistuskustannuksia. Samalla näyttöratkaisuja voidaan kehittää kooltaan entistä pienemmiksi ja korkealaatuisemmiksi. Tutkimuksen sisäänkytkentärakenteita hyödyntämällä on pystytty ohentamaan valojhteiden paksuutta perinteisiin menetelmiin verrattuna, minkä avulla on saavutettu materiaali- ja tilasäästöjä sovelluskohteessa. Tutkimuksessa on myös kehitetty pintarakennetyyppejä, joiden avulla sisään kytkettyneen valon värin muutosta pystytään minimoimaan.

Pieniä toiminnallisia pintarakenteita sisältävien valojhteiden hyödyntäminen eri kuluttajatuotteissa on lisääntymässä voimakkaasti. Tyypillisimpiä valojhteiden sovelluksia ovat elektronisten laitteiden näytöt ja näppäimistöjen valaisuratkaisut. Tavallisesti näissä komponenteissa valon sisäänkytkentä toteutetaan valojhteiden ulkoreunasta tai hyödyntämällä perinteisiä kytkentäkomponentteja, kuten taittavia linssipintoja.

Keskeinen osa väitöstutkimusta ovat sisäänkytkentärakenteiden valmistusmenetelmät. Tutkimuksessa esitellyjen pintarakenteiden valmistus edellyttää litografisten menetelmien käyttöä, joiden avulla lasi- tai piimateriaaliin kuviodaan tarvittavat nano- ja mikrometrikokoluokan yksityiskohdat. Tutkimuksessa on myös kehitetty massavalmistusmenetelmiä, jotka mahdollistavat sisäänkytkentärakenteiden kopioinnin muovimateriaaleihin. Tällä saadaan valmistuskustannuksia pienennettyä merkittävästi litografisin menetelmin valmistettuihin komponentteihin verrattuna.

Teoriasta käytäntöön

Samuli asuu edelleen Joensuussa, mutta Samulin nykyinen työpaikka on Kontiolahden puolella olevassa Nanocomp Oy Ltd:ssä, joka suunnittelee ja valmistaa diffraktiiviseen optiikkaan perustuvia komponentteja. Yritys on rakentanut tuotantotiloja entiseen Perloksen halliin ja tavoitteena on päästä vähitellen varsinaiseen tuotantotoimintaan. Yliopistossa tehtyjä tutkimuksia on mahdollisuus kokeilla nyt käytännössä.

Samulin tie Joensuuhun vei vuonna 1995, jolloin hän oli kirjoittanut ylioppilaaksi Vuoksenniskan yhteiskoulun lukiosta. Filosofian maisteriksi hän valmistui Joensuun yliopistosta vuonna 2001, missä hän toimi sen jälkeen tutkijana fysiikan ja matematiikan laitoksella vuosina 2001 – 2007.

Jouko Siitonen

EEVA SIITONEN – RAUTJÄRVEN 1. RAUTA-AKKA

Toimittaja Anne Uppman esitteli 8.3.2009 ilmestyneessä Parikkalan Rautjärven Sanomissa ensimmäiseksi Rauta-akaksi valitun Eeva Siitosen, joka sai Rautjärven Rauta-akkakilpailussa 440 annetusta äänestä 85 ääntä. Onnittelemme tuoretta Rauta-akkaa ja lainaamme Annen esittelyä Eevasta:

Simpeleen Maaseutunaiset ja Simpeleen Martat julistivat helmikuun alussa Rautjärven Rauta-akkakilpailun. Ensimmäisessä vaiheessa kilpailuun sai ilmoittaa rautjärveläisiä naisia Rautjärven Rauta-akaksi. Ehdokkaita tuli 16, joista toisessa vaiheessa valittiin Rauta-akaksi Eeva Siitonen.

- Sitä kun on isokokoinen ja kovaääninen, niin huomataan, hän nauraa valintaansa. Eeva Siitosella on kolme omaa lasta ja kolme haikaran tuomaa lasta eli sijaislasta.

Hän on nainen Änkilän Hoivapalvelu Oy:n takana. Yritys on kunnostanut Änkilän entisen koulun Silamuskodiksi.

Sijaisäitinä kymmenen vuotta

Sijaisäidiksi Eeva Siitonen alkoi lähes sattumalta. Sopivaan aikaan sattui käteen sopiva lehti, eli lehti-ilmoituksella etsittiin sijaisperheitä Etelä-Karjalasta. Eeva Siitonen ajatteli, että heillä olisi sopiva paikka lapsille. Miehen lapsuudenkoti Rautjärven Änkilässä on vanha maalaistalo, keskellä maalaismaisemaa. Sijaislapsia Siitosilla on nyt ollut kymmenen vuotta. Pojat ovat 16-, 13-, ja 11-vuotiaat. - He ovat tuoneet rikkautta elämään. Näkee elämää laajemmin kuin muuten.

”Olen ollut palvelualalla lapsesta lähtien töissä, joten ihmiset ovat oppineet tuntemaan minut”

Eeva Siitonen on ollut kaksi vuotta Rautjärven kunnanvaltuustossa ja kolme kautta sivistyslautakunnassa. Niistä yhden kauden lautakunnan puheenjohtajana.

- Olen ollut lapsesta lähtien palvelualalla ja töissä kaupassa, huoltoasemalla, kioskillä, terveyskeskuksessa muuan muassa, joten ihmiset ovat oppineet tuntemaan minut. Lisäksi olen perussimpeleläinen, kaikille tuttu, miettii Eeva Siitonen syytä siihen, että hänet äänestettiin Rautjärven Rauta-akaksi. Eeva Siitonen sanoo olevansa suorasanainen ja arvelee, etteivät kaikki ehkä pidä siitä. Hänestä on kuitenkin parempi sanoa asiat niin kuin ne ovat. Se on osittain isän perintöä, osittain se on perintöä äidinäidiltä, jolla oli taito sanoa aina jotain tilanteeseen sopivaa.

Silamuskoti

- Yritysidea hautui pitkään. Ensimmäisen kerran mietin sitä jo varmaan 15 vuotta sitten. Sitten tuli sopiva kiinteistö tarjolle. Ryhdyin ystäväpiirissä tarinoimaan asiasta ja löytyi porukka, joka uskoi yritysideaan, kertoo Eeva Siitonen. Änkilän Hoivapalvelu Oy:n Silamuskoti on Rautjärven ensimmäinen yksityinen hoivakoti vanhuksille ja vammaisille. Kodinomaisuutta on haettu monilla isoilla sekä pienillä yksityiskohdilla. Isoja asioita ovat viihtyisät, valoisat huoneet, mahdollisuus yksityisyyteen tietäen, että apua tai seuraa on tarvittaessa saatavilla. Kaikkiaan talossa on 15 asuinpaikkaa.

Silamuskodin avointen ovien päivänä 15.1.2010 kävi 400 vierasta. Uusiutunut talo herätti ihailua, mutta myös muistoja, sillä monet kävijät olivat aloittaneet koulutiensä talossa. Rakennus valmistui syyskuussa 1915 kouluksi, jona se toimi v. 2008 kevääseen asti.

Eeva ja Jorma Siitonen toivottavat Änkilän Hoivapalvelu Oy:n puolesta myös Siitokset ry:n jäsenet tervetulleeksi tutustumaan Silamuskotiin. Vierailu voitaisiin järjestää vuoden 2010 Pitkäjärven Toimintakeskuksessa pidettävän sukkokouksen aikana.

Eeva ja Jorma Siitonen ovat Siitokset ry:n jäseniä.

Juttusilla matkailutoimittaja Antti Helinin kanssa

Antti Helin on ollut toimituspäällikkönä matkailulehti "Mondossa". Tällä hetkellä hän toimii freelancerinä Bangkokissa, jossa hänen filippiiniläisellä vaimollaan on virka Unescossa. Antti vastaili kysymyksiin mielellään ja lähettää äitinsä suvulle lämpimät terveiset.

Ammattisi on mielenkiintoinen, moni vaihtaisi toimistoseinänsä viidakon katseluun. Kadehtijat unohtavat, että olet matkoilla töissä etkä lomareissulla. Mikä ammatissasi on haasteellista, vaikeaakin?

Matkailutoimittajan tunnistaa lomailijasta siitä, että hän on kalpea rantakohteissakin liikkueessaan, sillä aurinkotuoleihin hän ei ehdi. Hänen pitää kierrellä ympäri kohdetta, tutustua nähtävyyksiin, jutella mahdollisimman monen ihmisen kanssa. Stressi syntyy siitä, että paikat on osattava pukea mielenkiintoisiksi sanoiksi ja on löydettävä tarinoita, jotka kiinnostavat lukijoita ja auttavat häntä ymmärtämään matkakohdettaan paremmin.

Olet matkustellut paljon ja nähnyt monia kiinnostavia paikkoja. Mitkä matkat ovat erikoisesti painuneet mieleesi?

Minua kiinnostavat etenkin erilaiset elintavat ja kulttuurit. Ikimuistoinen oli aika metsästäjäkeräilijäheimon parissa Malesian viidakossa. Metsä oli viidakkomiehen tavaratalo, joka tarjosi kaiken tarvittavan. Suuren elämyksen tarjosi myös viiden päivän vaellus masai-soturin kanssa Kenian savanneilla. Soturi opetti, miten puolustaudutaan villieläimiä, kuten leijonaa ja sarvikuonoa vastaan. Oma seikkailunsa oli aika Jordanian beduiinien luona. Tällä matkalla olin pudota aasin kera sata metriä syvään rotkoon. Silloin sain seikkailua enemmän kuin olin toivonutkaan. Aina ei tarvita huimia elämyksiä eikä outoja elintapoja. Yksi hienoimmista matkoista oli Islannin kierros. Saaren maisemat eivät ole tästä maailmasta. Tuli tunne, että jokaisen pitäisi päästä Islantiin edes kerran elämässään.

Olet ollut alalla kohta kymmenen vuotta. Miten matkailu on kehittynyt tänä aikana?

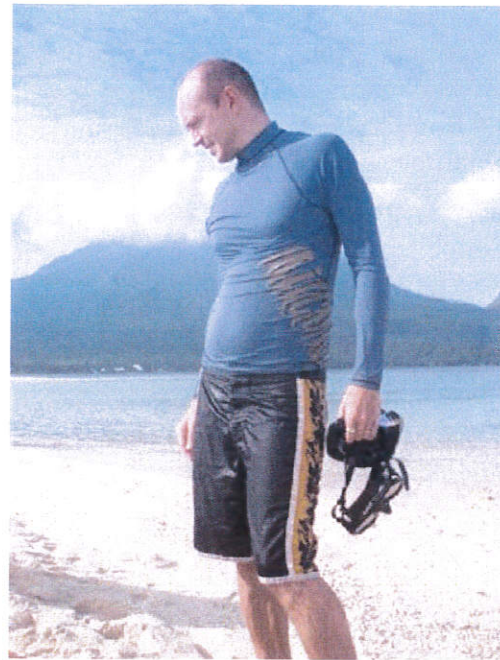
Suomalaiset etsivät yhä eksoottisempia kohteita. Tuntuu, että joka toinen on käynyt Thaimaassa. Ihmiset etsivät myös löhöilyn ohessa monipuolisempia kokemuksia ja aktiviteetteja. Vaelletaan, osallistutaan kokkursseille, pelataan golfia. Sukeltamisesta on tullut todella suosittu harrastus. Toisaalta halvat lennot houkuttelevat lyhytloille kaupunkikohteisiin - vaikkapa vain syömään suosikkiravintolassa tai katsomaan ooppe-raesitystä.

Miten ennustaisit tulevaisuutta?

Kaikki riippuu paljon lentohinnoista. Tavallaan romantisoin ajatusta, että lentäminen kallistuisi niin, että maailma saisi takaisin suuren kokonsa. Matkustettaisiin ajan kanssa junalla, laivalla tai zeppelinillä. Matkoilla olisi aikaa kokea ja ajatella. Mutta näin tuskin tulee käymään. Koneista tulee entistä energiatehokkaampia ja lentäminen vain yleistyy.

Tunnet hyvin myös kotimaan. Mitkä ovat Suomen mahdollisuudet matkailussa?

Suomi on mainio matkailumaa. Onkin sääli, ettei maata ole osattu oikein "brändätä". On vaikea nimetä kiinnostavimpia kohteita, sillä nautin itse kaikenlaisesta mukavasta: kulttuurimatkasta Tampereelle tai Turkuun, ajamisesta Järvi-Suomen maisemissa, muikuista Savonlinnassa. kuljeskelusta Länsi-Suomen puutalokau-pungeissa, vierailusta Kainuun korpiin, baarikierroksesta Rovaniemellä. Lapin ihanista maisemista. Parasta ovat ihmiset. Suomessa asuu valtavan ihania ihmisiä. Ulkomaalaisia kiinnostavat tietenkin eniten luontoko-kemukset sekä Helsingin, Tampereen ja Turun pikkukaupunkimaisuus.

Antti tällä kertaa lomalla Camiguinin saarella elokuussa 2009

Syksyllä 2007 Avain-kustantamo julkaisi sinun ja Juuso Westerlundin tekemän kirjan: Karaokekansa - Tarinoita laulun voimasta. Olitte kiertäneet kahtena kesänä Suomen karaokepaikkoja pitkin ja poikin. Sinä haastatelit laulajia ja Juuso otti kuvia. Mistä saitte idean kirjaan?

Istuinpa kerran parhaan kaverini kanssa karaokebaarissa ja meitä alkoi askarruttaa, mitä tarinoita laulajien ja valittujen laulujen taakse kätkeytyy. Vastaukset löytyvät nyt kirjasta!

Mitä karaoken suosio kertoo meistä suomalaisista?

Se kertoo vahvasta lauluperinteestä, joka oli jo hiipumassa. Karaoken myötä laulamisen palo on taas syttynyt. Karaoken suosio kertoo myös suomalaisten valtavasta esiintymishalusta. Emme olekaan niin hiljaisia ja ujoja kuin on luultu!

Olet äitisi puolelta aito Parikkalan seudun karjalainen (Melkoniemeläisen Juho Siitosen pojan tyttären poika, honkakyläläisen Mikko Kiiverin tyttären tyttären poika). Isäsi on Hämeestä. Osaisitko arvioida, miten karjalaisuus näkyy sinussa?

Karjalaisuus näkyy varmaankin seikkailunhaluna ja mielenkiintona tutustua uusiin ihmisiin. Ja rakkautena ihmisten kertomiin ja maailman sisällään pitämiin tarinoihin. Hämäläisyys tasoittaa, niin että välillä on mukava rauhoittua ja nyhjäillä omissa nurkissa.

Isoisäsi isä Juho Siitonen teki aikanaan radikaalin siirron ja muutti perheineen Melkoniemeltä Uukuniemen Kumpuun. Itse asut Thaimaassa ja häät vietettiin viime heinäkuussa Filippiineillä. Katolinen juhlava vihkiminen tapahtui yhdessä Manillan vanhimmista kirkoista ja sen jälkeen siirryttiin kuuluisaan Imelda Marcosin rakennuttamaan "Kookospalatsiin" Manillan lahden rantaan.

Suomi on kokenut runsaassa sadassa vuodessa valtavan muutoksen. Pienestä syrjäisestä maankolkasta on tullut portti maan ääriin. Viimeinen kysymys: Mitä isänmaa merkitsee sinulle?

Suomalaisuus on koko identiteettini perusta. Ei ihmisen kuulu paeta tai unohtaa kotimaataan eikä sukujuuriaan vaan ammentaa niistä voimaa. Valtavassa suurkaupungissa on helpottavaa huomata, että on kotoisin maasta, joka on antanut hyvät eväät maailmalle lähtemiseen. Mitä enemmän on tekemisissä muun maailman kanssa, sitä ylpempi voi olla Suomesta

Antti Helin/ Eila Helin

Kuvassa Melkonien sukukokouksessa v. 2004 paikalla ollutta Juho Siitosen jälkipolvea perheineen, yhteensä 32 henkeä. Puheenjohtaja Eila Helin on kuvassa vasemmalla.

SIITTOSET ry
Sihteeri
SEIJA SIITONEN
KOTIKATU 13
56800 SIMPELE

SIITTOSET ry:n YHTEYSTIEDOT HALLITUKSEN JÄSENET 2008-2010

Puheenjohtaja Eila Helin

Mosaiikkiraitti 6 B 29, 00980 HELSINKI

puh. 050-535 1211

s-posti eila.helin@netposti.org

Varapuheenjohtaja Jouko Siitonen

Sudenpolku 8, 56100 RUOKOLAHTI

puh. 05-434 1864, 040-563 4420

s-posti jouko.siitonen@jaakkima.fi

Taloudenhoitaja Kirsti Tamminen

Orsitie 7 C 8, 70820 KUOPIO

puh. 017-555 4575, 040-564 3333

s-posti kirsti.tamminen@arcticmachine.com

Sihteeri/ Jäsenrek.hoitaja Seija Siitonen

Kotikatu 13, 56800 SIMPELE

puh. 050-358 6022

s-posti siitonen.seija@luukku.com

Hannu Siitonen

Hakaniemenranta 16 C 47, 00530 HELSINKI

puh. 09-716 969, 0400-405 625

s-posti hannu.siitonen@uudenmaanliitto.fi

Arvi Siitonen

Huvilinnantie 5 B 16, 02600 ESPOO

puh. 040-753 4480

s-posti arvi.siitonen@luukku.com

Pekka Siitonen

Mäntytie 10, 55910 IMATRA

puh. 040-513 5314

s-posti pekka.siitonen@pp.inet.fi

JÄSENMAKSUT

Jäsenmaksuksi on sukkokouksessa -08 päätetty:

10,- eur / hlö, v. 2008

20,- eur / hlö, v. 2009 alk.

Kunniajäsenillä ja alle 15v. nuorisojäsenillä

EI OLE jäsenmaksua

Merkitse jäsenmaksua maksaessasi
viesti-kohtaan:

koko nimesi, syntymäaikasi ja osoitteesi !

JÄSENMAKSUN MAKSAMALLA SIITTOSET ry:n JÄSEN SAA

- * SUKULUKU –sukuseuran lehden
- * Tiedotteet sukkokouksesta
ja välivuosiiretkestä
- * Jäsentiedot pysymään ajan tasalla
- * Kannatettua sukuseuran toimintaa
- * Alennuksia retkistä ym. mahd. mukaan

**Jäsenmaksu on
tärkeä tulolähde toiminnan ylläpitämiseksi.
Kiitämme kaikkia jäseniä kannatuksesta!**

PANKKITILI

Parikkalan Seudun OP 532600-222337

SIITTOSET – SAAGA -KOTISIVUT

www.siitokset.fi

palvelintilan tarjoaa Fronet Oy

Hannu, Eila, Kirsti, Arvi, Seija, Jouko ja Pekka